

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 12 grudnia 2013r.

sygn. akt I C 899/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. we W. przeciwko B. G. o zapłatę kwoty 1.891 zł (sygn. akt I C 899/13).

Powodem oddalenia powództwa było uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwaną. Sąd Rejonowy uznał, że zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia, jest zasadny, bowiem żądanie dotyczyło świadczeń związanych z opłatą czesnego za studia w (...) we W. za miesiące od grudnia 2005 r. do stycznia 2006 roku.

Powyższy wyrok zaskarżył powód apelacją, w której zarzucił :

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 269 § 2 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z 2005r. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że skoro umowy, o których mowa w art. 160 ust. 3, obowiązują od roku akademickiego 2006/2007, to do zakończenia tego roku akademickiego stosunek prawny pomiędzy uczelnią wyższą a studentem regulują przepisy poprzednio obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990r.
2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 106 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym z 2005r. w zw. z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji ich niezastosowanie,
3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na wadliwym przyjęciu, że roszczenie o zapłatę czesnego stanowi roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej,

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 750 kc poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych stanowi umowę nienazwaną,

5. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 751 pkt 2 kc w zw. z art. 10 załącznika do rozp. Prezesa RM z 20.06.2002r. w sprawie zasad techniki prawodawczej poprzez ich błędną rozszerzającą wykładnię.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 1890,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w czterokrotności stawki minimalnej z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika. Nadto powód wniósł w trybie art. 505(10) § 2 kpc o wyznaczenie rozprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i wyprowadzone wnioski, uznając je za własne. Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Sąd Okręgowy – wbrew wywodom skarżącego – podzielił wniosek Sądu Rejonowego, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu.

Postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone było w trybie uproszczonym. Stosownie zatem do treści przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty wywiedzione w apelacji powoda są chybione. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że kwota wskazana w pozwie stanowi należności z tytułu czesnego i innych opłat za usługi edukacyjne za naukę w roku akademickim 2005/2006.

Do 1.09.2005r. obowiązywała ustawa z dnia 12.09.1990r. o szkolnictwie wyższym. Przepisy tej ustawy dawały podstawę do pobierania opłat za zajęcia dydaktyczne, nie precyzując bliżej charakteru tych świadczeń, ani też umów będących podstawą ich pobierania (art. 23 ust. 2 pkt 2). Oznacza to, że do takich umów nienazwanych należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu. Stosownie bowiem do treści art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są regulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Niezasadne są zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 750 k.c., a powołujące się na treść regulacji umowy o świadczenie usług edukacyjnych zawartej w art. 99 ust. 1, art. 160 ust. 3, art. 169 ust. 1 oraz art. 190 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. W świetle art. 269 ust. 1 i 2 tej ustawy studenci przyjęci na studia przed dniem wejścia w życie ustawy oraz w roku akademickim 2005/2006 wnoszą opłaty za zajęcia dydaktyczne na dotychczasowych zasadach do końca okresu studiów przewidzianego w programie studiów. Umowy, o których mowa w art. 160 ust. 3 ustawy obowiązują od roku akademickiego 2006/2007. Zatem zawarte w apelacji wywoły dotyczące treści umowy o świadczenie usług edukacyjnych a oparte na treści cytowanych wyżej przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym nie dotyczą umowy będącej przedmiotem sporu w sprawie niniejszej.

Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko prezentowane przez Sąd Najwyższy m. in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (III SK 22/04), zgodnie z którym działalność polegająca na świadczeniu przez uczelnię niepaństwową odpłatnych usług edukacyjnych ma charakter działalności gospodarczej. Należy zatem stwierdzić, że roszczenie powoda powstało na gruncie obowiązywania poprzedniej ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c. W takiej sytuacji uległoby ono przedawnieniu najpóźniej w marcu 2009 r. (3 lata od wskazanej przez powoda daty wymagalności ostatniej „raty” czesnego). Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że skoro powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 28 lutego 2013 r. – podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia należało uznać za skuteczny, szczególnie,

że w toku postępowania powód nie wykazał zaistnienia żadnego zdarzenia, które skutkowałoby przerwaniem biegu przedawnienia.

Z tych względów apelacja, jako pozbawiona podstaw faktycznych oraz prawnych, podlegała oddaleniu o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.